

Fatih Kızılgök:

“Sette çalışmak sosyal bir ayın gibi; herkes birbirinin elinden tutuyor, biri bırakınca herkes düşüyor.”

24 Mart 2005 tarihinde Mithat Alam Film Merkezi'nin konuğu olan Fatih Kızılgök, uluslararası başarı yakalayan Toz (2004) adlı filminin gösterimi sonrasında, sinemaya atılış hikayesini ve sinemayla ilgili görüşlerini paylaştı. Yamaç Okur'un moderatörlüğünde gerçekleştirilen söyleşiye öğrenicilerin ve genç kısa film yönetmenlerinin ilgisi büyüktü.

Fatih Kızılgök: Reklam ve prodüksiyon şirketinde çalışıyorum. Orada büyük bir ekip var. Hepsi piyasadan tanıdığım insanlar ve *Toz* için para talebinde bulunmadan bana yardım ettiler. Daha önceden videolarla ilgili işler yaptım. Bu sefer sinemayla ilgili, konusu çok da belirgin olmayan bir hikaye işlemek istiyordum. Film kurallarında çekilen bir film yapmak istiyordum ve filmi 16 mm. çektik, daha sonra 35 mm.'ye aktardık. Filmin konusu almış olduğum notların bir araya gelmesiyle oluşturulmuş bir hikaye; biraz yaşamımla ilgili. Kız arkadaşımınla yaşıyorum, onunla yaşamış olduğum deneyimlerin bir hikayeye dönüşebileceğini düşündüm.

Toz teması, çok dışardan, suni bir temastı, filmi örten, bizi uzaklaştıran bir şeydi. Zaten sinema gerçekten üzerinde iddialı konuşabileceğim bir konu değil. Deneysel sinema okudum, filmler izliyorum ve sinemayla ilgili dersleri anlayabilme yeteneğim var. *Toz*, bu konuyu belki daha da sabitleştirecek. Bir bütün olarak hiçbir zaman sürreal ya

da bilinçaltı insanı olmadım. Tozu, filmde çok gerçekçi bir olgu olarak kullandım diyebilirim.

Deneysel çalışmalarınız var; onlardan bahseder misiniz? Çalışmalarınızı toplu halde göstermek istedik, fakat istemediniz. Deneysel çalışmalarınızın burada önemli bir izi olacağını düşünüyorum. Toz'la geldiğiniz noktaya, eski filmlerinizin büyük katkısı olmuştur diye düşünüyorum.

Fatih Kızılgök: Filmleri istesek de izleyemedik. O filmleri Amerika'da yaptım. Amerikan formatında çekilmiş filmler. Türkiye'de kullanılan formata çevrildiğinde çok kötü oluyor. Sinema benim için deneysel film ya da deneysel olmayan film diye ayrılmıyor. Deneysel filmler birer deneymidi, ama eskidiler o yüzden çok da hak etmiyorlar.

Toz'un görselliği çok ön planda. Hatta diğer kısa filmlerle karşılaştırıldığı zaman iyi bir görüntü kalitesine sahip olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Görsellik sizin için önemli bir şey olsa gerek.

Aslında bir filmin insani en cezbeden yanı; alan derinliğidir. Ama bu filmde alan derinliği kullanmadık, çünkü filmin hikayesiyle bağdaşmıyordu. Renklerin her zaman soluk olmasını isterken, filmin her zaman güçlü olmasını istedim. Film biraz daha fakir, sakın ve kendi çapında olmalı diye düşünüyorum.

Dinleyici Soruları

Renklerin silik olmasının sebebi nedir?

Renklerin silik olması demek aslında her şeyin silik olması demek. Karakterleri biraz tanımsız yapmak istiyordum; onları ne kadar çok yok edebilirim, ne kadar çok silebilirim diye düşündüm. Evin de tanımsız, herkese açık ve herkesin yaşayabileceği bir yer olmasını istedim. Bu filmi yüzlerce kez izledikten sonra kendime 'yine bu şekilde çeker

miydım?’ diye sorduğumda ‘hayır’ yanıtını veriyorum. Filmde bazı sorunlar var; bir yerde tıkanдық.

Filmde yeşil renkle kontrast var. Bu bir tercih miydi?

Video tasarımcılarının dünyası... Her yerde böyle. Pembe oluyor, yeşil oluyor. Film biraz yavruağzı.

Renklerle kişisel yaklaşımlar film boyunca el ele gidiyor. Sondaki diyalogları net olarak duyamadığımda o bölümleri durdurup anlamaya çalıştım. Erkek oyuncunun kameraya baktığı an, müziğin de yükselmesiyle izleyici olarak bir şeyi kaçırdım hissi doğdu. Çünkü film o noktaya kadar siliklik üzerinden gidiyor. Bu film ‘bunu anlatıyor’ derken bir saniye sonra ‘burada bir şey kaçırdım’ diye izleyici olarak, yaratılmamış hissiyatın dışında bir şeyle karşılaşıyorsunuz ve film biterken içinizde eksiklik ve uyuşma hissi bırakıyor. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kullanacağım müzik olarak Oren Ambarchi’nin müziğini seçtim. Müzik beni etkileyen seslerden oluşuyordu ve gerçekten filmi tamamlıyordu. Şimdi düşündüğüm zaman, filmi şimdi yapsaydım renklerine dokunmazdım. Oldukları gibi bırakırdım, çünkü klip oluyor sonunda. Filmin gevşek olmasını istedim. Gevşek derken; her zaman nefes almalıydı.

Erkek oyuncunun sonunda kameraya bakması senaryoda olmayan bir şey. Ben o sahneyle bitirmek istemedim, o yüzden kameraya baktıktan sonra karaktere başka şeyler yaptırıldı. Biraz sonuna doğru verilmiş bir karardı, çünkü montaj hiçbir zaman bitmiyor, sürekli değişiyor. Tamam, dedim sonunda ve böyle kaldı. Montaja çok inanmıyorum ama film olduğu gibi bitmeli. İnsanlar izliyorlar ve “Fatih buna hayatını vermiş, bu film onun için bir...” diyorlar. Ama aslında tam olarak da ‘bir’ değil benim için. Sinemanın olabilirleriyle artık uğraşmak istemiyorum. Çok sıkıldım. Filmde klibe benzeyen sahneler var diye suçlayanlar oldu. Haklı olabilirler. Gerçi kliplere karşı herhangi bir ilgim ya da hayranlığım yok.

Nuri Bilge Ceylan'da da çok iyi görüntüler var ama hikaye anlatmıyor diye suçlamalar yöneltildi.

Fatih Kızılgök: Fotoğraf sanatı benim kafamı hiç meşgul etmeyen bir konu. Aslında fotoğrafları severim. Hatta sinemadan daha fazla severim. Ama bambaşka bir sanat dalı. Fotoğraf sabit bir kare. Sinema ile ilgisini göremiyorum. Güzel bir fotoğraf aynı zamanda güzel bir film olmuyor. Türkiye'de bir fotoğrafçı sinema filmi yapmış, ama film fotoğraflardan oluşuyor. Filmin en sonunda o fotoğraf kareleri bir videoya dönüşüyor. Klip estetiği kafamı çok meşgul etmiyor, ama böyle eleştiriler geliyor.

Deneysel sinemadan gelen bir kişi için kurmaca bir film yapmak ve oyuncularla uğraşmak zor muydu?

Hikaye anlatmak benim için çok zordur. Sinemada oturup filmi izliyorum, ama nasıl yapıldığını tam olarak algılayamıyorum. Kuralları yıkmak ya da kurallarla deneysel yaratmak için hikaye anlatımını çok iyi bilmek gerekiyor. O bilgiye sahip olduğumu söyleyemem. O yüzden kurmaca film yapmak, hikaye anlatmak şimdilik zor görünüyor. Benim filmim de hikaye anlatıyor, ama daha çok kafamda oluşturduğum ufak dünyayı anlatıyor. Bazıları Uzakdoğu filmlerine benzetti filmlerimi. Filmi çektikten dört ay sonra *In The Mood For Love*'ı (Aşk Zamanı, Yön: Wong Kar-Wai, 2000) izledim, gerçekten çok benzer şeyler vardı. Utandım. Oyunculuk yönetimine gelince; Güçlü Yalçın -Toz'un erkek karakteri- bence o filmde daha kendisiydi. Bu filmdeki oyunculluğu düşündüğüm zaman şu aklıma geldi; "Hiçbir zaman insanları yönetemem; felsefi açıdan değil, beceri anlamında." Belki olması gereken de budur diye düşündüm. Bu yüzden onları kendi kız arkadaşım ile tanıştırdım; iki hafta boyunca kendi dünyama soktum. Sanırım senaryo onların da katıldığı dünyayı karşılayamadı. Senaryom daha çok benimle alakalı kaldı. Hikaye anlatımı denilen olgunun geçmişi çok derin ve ilgimi çekmeye başladı. Bir gün hikaye anlatmak istiyorum. Gerçekçi bir şeyler anlat-

mak istiyorum, ama sinemadaki gerçeklik çok da gerçek değil.

Türkiye’de yıl içerisinde çok fazla kısa film üretilmiyor. Mesela İFSAK’a (İstanbul Fotoğraf ve Sinema Amatörleri Derneği) bu sene sadece bir tane 35 mm.’lik film katıldı. Dolayısıyla bu şartlarda film çekmek çok kolay değil. Ekibi nasıl kurdun? Ne kadar para harcadın? Hangi yollardan geçtiğini anlattıysan, merkezimizde film çeken öğrencilerimize yol gösterici olabilir.

Reklam sektöründen tanıdığım insanlar film projeme çok sıcak yaklaştılar. Sinefekt ile konuştum. Ama hiçbir zaman hiçbir şey bedava olmuyor. Niye bedava olmuyor bilmiyorum; laboratuvarınız, imkanlarınız var, bırakın herkes yararlı olsun. Özellikle böyle filmlerde deneye deneye öğreniyorsunuz. Sinefekt Toz’un renklerine aşık oldu. Çünkü 35 mm. baskısı çok güzel. Toz’u başka filmlere örnek gösterdiler. Deneysel bir film, bu denemelerin bedava yapılması lazım ama benim paramla denemiş oldular. Filmin bütçesi 15–20 milyarı bulacak; biriktirdiğim bir miktar para var, küçük de olsa yardımlar geliyor, sponsorlar destek veriyor.

O paranın ne kadarı post-produksiyona gidecek, kaç poz film çekildi?

14 kutu 16 mm. film çekildi. Filmlerin bir kısmını Reha Erdem’den aldım. Bir kısmını Robbie Ryan’ın İngiltere’de tanıdığı bir yerden dördte bir fiyatına aldım. Kullanılmış film kullanmadım. Robbie’nin kendi kamerasıyla çekti. Robbie İngiltere’de çalışıyor. İngiltere’de görüntü yönetmeni, klipler ve reklamlar yapıyor. Sürekli dolaşıyor. Uzun metraj da çekiyor. Dijitale inanmıyor. Laboratuvarında çalışmayı tercih ediyor.

Filmin kurgusunu kim yaptı?

Ben yaptım. Dünyada dijital intermedie adlı yeni bir teknik kullanılıyor; bütün filmi sarıyorlar ondan sonra yine 35 mm.’ye basıyorlar. Çözünürlük daha iyi oluyor. Türki-

ye'de öyle çözünürlük sağlayacak teknoloji yok. Biz standart video kullandık. Oradan, taramadan montajını yaptık ve 35 mm.'ye bastık ama sesi kötü oldu. Dijital efekt de kullanmadık.

Bu paranın geri dönüşü oldu mu?

Fatih Kızılgök: Kolombiya'dan 2 milyar geldi. Her festivalden jüri özel ödülü aldım. Her ödül töreninde jüride bir tartışma yaşıyormuş.

Yamaç Okur: Rotterdam, özellikle ilk filmini çeken yönetmenlere çok büyük destek veriyor.

Filmimi Rotterdam'a geç yolladım. Bir hafta sonra kabul edildi. Rotterdam kısa film açısından çok zengin değildi. Yarışmaya 32 film aldılar, her ülkeden en fazla iki film katılabiliyordu. Diğer filmleri izleyince bir şeyler kazanabileceğime inanmaya başladım. 16 mm.'lik çok soyut bir film vardı; elle boyanmış ve müziksiz bir film, teknik başarı ödülünü kazandı. Ödüller en iyi film, en iyi kurmaca diye ayırmışlar, herhangi bir kategori ayrımı yok. En iyi film ödülünü animasyona verdiler. 3000 Euro'luk para ödülü vardı. İster animasyon olsun, ister deneysel olsun, her şey çok doğru ve oturmuş şekilde işliyor yurtdışında. Bu yüzden kendimi fakir ve kötü hissettim orada. *Toz'u* kabul ettikleri için de şanslı hissettim.

Filmler arasında kıyaslamalar yapıyorsun. Türkiye'de kısa film alt yapısının festivallerde yarışacak kadar gelişmiş olmadığını mı düşünüyorsun?

Kısa film uzun olayları anlatamaz diye düşünülür, katılmıyorum. Kısa film müzik de anlatabilir, edebiyattan da bahsedebilir. En son *İncir Ağacı* (Yön: Deniz Sulan, 2005) adlı bir kısa film izledim, güzel bir film. Sürrealizm denilen sorundan kurtulmamız lazım; beslendik besleneceğimiz kadar. Artık başka bir yere gitmemiz lazım. Sanatsal okumalar biraz sığ geliyor. Gerçekçi bir yönetmenim. Gerçekçilik ve ispatlanabilme dozu fazla olan film benim için iyi filmidir.

Belki de bütçeleri olmadığı için daha çok öğrenci işleri çıkıyor.

Elbette. Bütçeye göre proje yönetmek gerekiyor. Dokuz tane kısa filmim var. Onların hepsini bütçeye göre çektim. *Toz* benim için iddiaydı; yapıp yapamayacağımı görmek istedim.

Filmin televizyon kanallarına yetişme olasılığı var mı?

Bir yapımcıyla tanıştım; kendi filmini pazarlıyordu ve gerçekten kısa filmi satın alacak bir insana ihtiyacı vardı. Filmimi iki sinemaya sattı. Bunu yapamam. “Bak böyle bir film yaptım ve çok iyi oldu” diyemem. Yurtdışında bir şeyler deneyeceğim, çünkü Türkiye’de çok zor. Yapımcılardan daha iyi yapabilirim bu işi diye düşünüyorum. Bir ekip kurdum ve böyle bir filmi kotardım. Aslında tek başıma yaptım, yapımcısı ve yönetmeni benim. Sette çalışmak benim için sosyal bir ayın gibi; herkes birbirinin elinden tutuyor, birisi diğerini bırakınca herkes düşüyor. Bu filmde de herkes birbirine destek oldu, hiç kimse filmi bırakmadı.

Sinema eğitimi aldınız mı?

Amerika’da Colorado Üniversitesi’nde ekonomi okudum. Ayrıca serbest sanatlar bölümü öğrencisiydim. Birçok seçmeli ders almamı sağlayan bir programdı. Sinemaya başlamam ise şöyle oldu: Amerika’da ticari çıkarları olmadan film çekip eğlenen arkadaşlarım vardı. Böyle başladım ama onların sevmeyeceği videolar çekiyordum. Dört beş filmden sonra festival diye bir şeylerin olduğunu fark ettim. Türkiye’ye döndüm ve bir kaç festivale başvurduğum. Bu işten para da gelmeye başladı.

Reklam sektörüne girişiniz nasıl oldu?

Bir arkadaşım kameramanlık yapıyordu. Ona kız arkadaşımın sanat yönetmenliğiyle ilgilendiğini söyledim. Bu sa-yede, kız arkadaşımı, bir sanat yönetmenin yanına asistan olarak soktum. Sonra ben de gitmeye başladım, çünkü çok heyecanlı bir atmosferdi. Film çektiğimi biliyorlardı. Onlar sayesinde Reha Erdem ile tanıştım. Onunla uzun metrajlı

bir filmde stajyer olarak çalıştım. Daha sonra sanat eğitimi almak için Sabancı Üniversitesi'nde master programına girdim. Ama bitirmeden bıraktım. Sonra Atlantik Film'e geri döndüm. Önce ikinci asistanlık, sonra birinci asistanlık yaptım.

Reklamdan para kazanıp bir yandan da kendi filmlerinizi mi yapacaksınız?

Fatih Kızılgök: Evet. Benim için ekonomik unsurlar önemli. Uzun metrajlı film yapmak istiyorum ama uzun metrajlı yaptığım zaman hiç para kaybetmemem lazım. Bu sistem oluşturulunca mutlu olacağım. Türkiye'de sinema yaptığınızda herkes sizi kandırıyor. Teoman'ın *Mumya Firarda* (Yön: Erdal Murat Aktaş, 2002) filmi gibi olacaksa yapmam. *Hababam Sınıfı, G.O.R.A.* (Yön: Ömer Faruk Sorak, 2004) gibi filmler piyasanın yüzde otuz kırkını topluyorlar. Türkiye'de sinema sektörü nasıl oluşacak bilmiyorum. Bahsettiğimiz dönüşümün olması lazım.

Uzun metrajlı bir film için hazır projeniz var mı?

İki tane projem var ama ne zaman çekerim bilmiyorum. Önce bir tane daha kısa film çekmek istiyorum.

İki üç tane film çekmiş insanların para bulamaması ilginç, para bulamamaları da konuştuğumuz durumla ilintili. Sinema sektörüne daha kısa vadeli yatırımlar yapılıyor ama Sinefekt, İmaj gibi şirketlerin sinemaya olan destekleri göz ardı edilemez.

Biliyorum. Bir sinema oluşumu yatıyor. İnsanlar kısa film çekip Cem Yılmaz'a yolluyorlarmış. Ama ilk önce mantığın değiştirilmesi lazım bu ülkede. Mesela; makine orada duruyor ve adam 5 lira yerine 300 lira alıyor benden.

Bu durum kısa filmcilerin kendi aralarında örgütlü olmamalarından kaynaklanıyor olabilir.

Böyle şeyleri örgütlemek çok zor; hepimiz ayrı bir deliyiz. Nasıl bir arada tutacağız bu insanları? Örgütlenmeden hep

kaçan bir insanımdır. Film çekme tarzlarında farklılıklar var ama iş birliği, kolektif çalışma anlamında olabilir.

Aslında uzun metraj çekenler de aynı yollardan geçiyor. Sen de on sene sonra uzun metrajlı filmleri olan ünlü bir yönetmen olacaksın. Sana da bir kısa film gelecek ve belki sen de öyle davranacaksın. İlk önce bu düşünceyi kırmak gerekir.

Kısa film çeken insanların birbirini desteklemesi güzel bir şey. Ama insanların, sinemanızı desteklemek için nedenlerinin olması lazım. Mavi Jeans bana niye destek oldu bilmiyorum. Geri dönüşü yok. Bir geri dönüş beklemeseler bile, geri dönüş için gerekli yolların çizilmiş olması lazım. Kendi kendini destekleyerek bu iş yürümez. Bağımsız insanların seni desteklemesi lazım; festivallerin, seyircilerin. Şayet filmi beğenmiyorlarsa seyircilerin izlememesi, jürinin de ödül vermemesi lazım. İyi olanın desteklenmesi, kötü olanın ise prim yapmaması lazım.

Kısa filmlerin dijital ortamda çok rahat çekilebilir olması üretimi artırdı. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Dijital çekmek yanlış anlaşılıyor. Reklamda çalışmak o yüzden çok önemli, çünkü o detayları düşünmek çok zor bir iş. On günde bir film çekmek imkânsız. Arkadaşına tutunmakla da olmuyor. Bir ürün çıkarmaya çalışıyorsanız 'nasıl bir ürün çıkarabilirim?' diye düşünmelisiniz. Mesela filminize müzik koymak istiyorsunuz ama o müziği kullanmak için izin alıp alamayacağınızı düşünmeniz gerekir. 35 mm. çektiğiniz için insanlar daha farklı bakıyor.

Tatjana Mul'u (filmde Osi) nasıl buldunuz?

Onunla sette tanıştım. Reha Erdem'in uzun metrajında onunla küçük bir öpüşme sahnemiz vardı. Ondan sonra bir reklamda beraber oynadık. Kader bir araya getirdi bizi diyebilirim.

Toz'daki hikaye toz gibi uçucu. Amacınız bu muydu?

Büyük iddialarla çekmedim filmi. Belki yapamamanın ya da yapamayacağımın korkusu da olabilir. Büyük iddialar, büyük hikayeler, büyük anlatılar, benim ilgilenmediğim şeyler.

Sadece hayattan kesitler olarak düşündüyseniz çok başarılı ama kendimi hep havada hissediyorum bu tarz filmlerde. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Fatih Kızılgök: Bu kategori sadece hayattan kesitler değil. Detaylarda ufak bir hikaye akıyor. O hikayeyi kağıtta durduğu gibi göstermek için çok uğraşmanız gerekiyor. Ana hikaye gerçekten giden bir hikaye.

Diyaloglar beni çok zorladı; diyaloglar daha iyi olsa daha başarılı bir film olabilirmiş. Uzun metrajda zorlanmayacak mısınız?

Diyaloglar üzerine çok düşünmek gerek. Herkes filmdeki atmosfer üzerine konuştu. Oyuncularla iki hafta geçirdim. Benim için görsellik çok mühim bir şey; hep bunun üzerine kafa yordum.

Nuri Bilge Ceylan tek başına yapıyor ama her işin adamı olmak gerek. Herkes işin belirli bir kısmından sorumlu olur, öteki türlü kendi kendine kapanırsın. Yanlışları diğer insanlarla görebiliyorsunuz. Kamera kullanırım ama kullanmadım, bir kere yanıma aldım. Bence filmin sesi kötü ama çekenden dolayı değil. Miksaj, Türkiye’de alet kullanan insan, başka hiçbir profesyonelliği yok. Elimden gelirse yurtdışına gideceğim. Benim 35 mm. kopyam kısık sesli ve kaç kere bunun düzeltilmesi için yalvardım insanlara, yapmadılar. Şimdi yurtdışındaki festivallerde kısık sesli oynuyor. Melodika’da yaptık; o miksaj iyiydi. Sesle ilgili şeyleri keşke ayrıntılı bilseydim, kendim yapabilseydim. Türkiye’de bazı standartlar var; kimse yaptığı işe kafa yormuyor. Yurtdışında, insanlar yaptıkları işleri seviyorlar ve üzerine kafa yoruyorlar.

Filmin müziği için Duman’dan nasıl izin aldınız?

Değişik bir şarkı arıyordum. Sonra Duman'ın 'Haberin Yok Ölüyorum' adlı şarkısını buldum. Duman'ın menajerini tanıyan birisiyle konuştum ve daha sonra filmi yolladım. "Çok beğendik. Hiçbir şey anlamadık ama al, müzik senindir" dediler. İmzaları attık. Müziğin hakları artık bende.

Kısa filmde müzik gerektiği kadar önemsenmiyor. İzlediğimiz kısa filmlere bakınca görüntü üzerine döşenmiş müzikler görüyoruz. Hisar Kısa Film Festivali'nde yaşadığımız problemlerden bir tanesiydi bu. Kimisi Metallica'nın bir parçasını koymuş, yollamış. Genelde kısa filmciler "Ben bu müziği amatör işler için kullanıyorum profesyonel amaçlı değil" diyor.

İşleri hep düzgün bir zemine çıkarmak ve gerekli izinleri almak lazım. Ne kadar yukarıya çıkartırsanız insanlar size o kadar saygıyla bakarlar. Mesela müziğin iznini aldım, oyuncularından imza aldım.

Oyuncular için film işe yaradı mı?

Derviş Zaim, Tatjana'yı oynatmak istedi; onun için iyi oldu.

Fatih Kızılgök Kimdir?

1967 Colorado Üniversitesi Ekonomi ve Serbest Sanatlar Bölümü mezunu olan Fatih Kızılgök, Amerika'da başladığı kısa film macerasına Türkiye'de devam etti. *İsimsiz* (2001) adlı kısa filminden sonra *Sekiz* (2002) ve *Invisible Majestic* (2003) adlı kısa filmleri çeken Fatih Kızılgök, 14 dakikalık filmi *Toz* (2004)'la Rotterdam, Edinburgh, Stockholm, Milano, Krakow, Sevilla ve Sao Paolo dahil olmak üzere ulusal ve uluslararası 65 festivalde 13 ödül kazandı. Ayrıca Türkiye'de de birçok ödüle layık *Toz* görseelliği ve konusu açısından kısa filmlerde rastlanılmayan bir başarıya imza atıyor.

Filmleri:

İsimsiz (2001)
Sekiz (2002)
Invisible Majestic (2003)
Toz (2004)

Aldığı Önemli Ödüller:

2005 Krakow Film Festivali Uluslararası Yarışma, Polonya FIPRESCI Ödülü (*Toz*)
4. Corta Film Festivali, Portekiz En İyi Film Ödülü (*Toz*)
Ludwigsburg Kısa Film Bienali, Almanya Jüri Ödülü (*Toz*)
2005 Antalya Altın Portakal Film Festivali En İyi Kısa Film Ödülü (*Toz*)
2004 Columbia Tristar Ulusal Kısa Film Yarışması En İyi Film Ödülü (*Toz*)
2005 İstanbul Uluslararası Bağımsız Filmler Festivali Jüri Ödülü (*Toz*)
2005 İFSAK Ulusal Kısa Film ve Belgesel Yarışması Kurmaca Jüri Özel Ödülü (*Toz*)
2005 Ankara Uluslararası Film Festivali Ulusal Kısa Belgesel ve Uzun Film Yarışması Kurmaca Dalı ikincilik Ödülü (*Toz*)
2005 Uluslararası Avrasya Film Festivali En İyi Kısa Film (*Toz*)